

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 165/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. Z., bytom Veľká Británia, zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 15 Ct 79/2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2006 doručená sťažnosť P. Z., bytom Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 Ct 79/2002.

Predmetom namietaného konania, ktoré začalo podaním žaloby sťažovateľa 27. novembra 2002 (v popise skutkového stavu veci je uvádzaný aj dátum 27. január 2002), je ochrana osobnosti a náhrada nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu od podania návrhu opakovane žiadal o nariadenie pojednávania. Dňa 22. novembra 2004 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z dôvodu sporu o miestnu príslušnosť; najvyšší súd 21. decembra 2004 rozhodol o miestnej príslušnosti tak, že vec prejedná a rozhodne okresný súd. Po zaplatení vyrubenej súdnej poplatku 20. januára 2005 a po oprave žaloby z 2. februára 2005 v označení žalovaného subjektu zo strany sťažovateľa sa vo veci konali 6. apríla 2005 a 8. júna 2005 pojednávania. Na výzvu okresného súdu z 3. júna 2005 sa žalovaný písomne vyjadril k veci. Dňa 3. októbra 2005 sťažovateľ opäť žiadal o nariadenie termínu ústneho pojednávania.

Sťažovateľ nevyužil právne prostriedky nápravy priznané mu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“), čo vo svojej sťažnosti uviedol, ale vo veci opakovane žiadal o nariadenie termínu pojednávania a zároveň o to, aby okresný súd vo veci rozhodol.

Sťažovateľ namieta, že od 27. januára 2002 (resp. 27. novembra 2002), keď podal návrh na začatie konania, súd právoplatne nerozhodol. Preto žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo P. Z. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava III, pod sp. zn. 15 Ct 79/02.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava III aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 79/02 konal bez zbytočných prieťahov v súlade s ustanoveniami Občianskeho poriadku.

Ústavný súd priznáva P. Z. primerané finančné zadostučinenie v sume 60.000,- Sk. Okresnému súdu Bratislava III ukladá povinnosť vyplatiť sťažovateľovi finančné

zadosťučinenie vo výške 60.000,- Sk a uhradiť trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie Ústavného súdu SR do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Podľa § 31a zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 6.854,- Sk a Kancelárii Ústavného súdu SR ukladá povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia vo výške 6.854,- Sk na účet právneho zástupcu sťažovateľa – JUDr. S. J., vedený vo VÚB, a. s.“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila táto podmienka, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých

použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Ústavný súd v predchádzajúcich konaniach opakovane vyslovil právny názor, že vynechanie inštitútu sťažnosti podanej orgánu štátnej správy všeobecného súdu nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť vo vlastnej kompetencii nielen zistiť skutočnosti, ktoré tvrdia sťažovatelia, ale aj prijať opatrenia podľa zákona č. 757/2004 Z. z., ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok postupu súdu.

Ústavný súd zotrváva v súlade so svojou doterajšou judikatúrou na tom, že sťažovatelia sú pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinní vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie sú oprávnení podľa osobitných predpisov (napr. III. ÚS 152/03).

Sťažovateľ sám vo svojej sťažnosti uvádza, že sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. nevyužil. Vedomý si tejto skutočnosti uvádza, že opakovane žiadal o nariadenie pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nevyužitie podania sťažnosti orgánu štátnej správy súdu nemožno nahradiť žiadosťou o nariadenie pojednávania. Navyše, sťažovateľ žiadosti o nariadenie termínu pojednávania ani nepriložil, aby mohol ústavný súd posúdiť ich obsah, a rovnako ani neuviedol dôvody, ktoré mu bránili podať sťažnosť orgánu štátnej správy súdov podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z., ktorú ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základných práv, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa preto z tohto dôvodu odmietol pri jej predbežnom prerokovaní.

Ústavný súd prihliadol aj na to, že sťažovateľ zaplatil súdny poplatok až po viac ako troch rokoch od podania žaloby. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 176/03) povinnosť zaplatiť súdny poplatok nie je považovaná za také obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by samo osebe bolo v nesúlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Poplatková povinnosť na zaplatenie súdneho poplatku vzniká navrhovateľovi pri podaní návrhu. Ak ide o spor, každý účastník je povinný postupovať podľa § 6 a § 120 Občianskeho súdneho poriadku a vyvíjať všetko úsilie a súčinnosť so súdom tak, aby súd mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Ak sťažovateľ zaplatil súdny poplatok po troch rokoch od podania návrhu, a to až na základe výzvy okresného súdu, možno mu pričítať na ťarchu túto skutočnosť v súvislosti s posúdením jeho správania pri vyhodnotení zbytočných prietahov v namietanom konaní. (IV. ÚS 151/03). Táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Ústavný súd sa po tomto závere už nezaoberal otázkou z akého dôvodu sťažovateľ menil (opravoval) žalobu v označení žalovaného subjektu, ako ani jeho ďalšími požiadavkami.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2006